

Cartea lui Daniel - Numărul zece

Procesul

Jeff Pippenger

2023-12-05

În capitolul întâi al cărții lui Daniel, Daniel a fost dus în robia de șaptezeci de ani profețită de Ieremia și a rămas până în anul întâi al lui Cyrus.

Și Daniel a rămas până în anul întâi al împăratului Cyrus. Daniel 1:21.

Astfel, Daniel a trăit pe tot parcursul istoriei celor șaptezeci de ani ai robiei, până la decretul care a îngăduit întoarcerea vechiului Israel spre a rezidi și a restaura Ierusalimul.

Acum, în anul dintâi al lui Cyrus, împăratul perșilor, ca să se împlinescă cuvântul Domnului rostit prin gura lui Ieremia, Domnul a trezit duhul lui Cyrus, împăratul perșilor, încât el a dat de știre în toată împărăția lui și a consemnat-o și în scris, zicând. Ezra 1:1.

Prin urmare, Daniel este simbolul procesului de încercare al celor o sută patruzeci și patru de mii, care a început la 11 septembrie 2001 și continuă până la „decretul”, care marchează chemarea de a ieși din Babilon.

Și am auzit un alt glas din cer, zicând: Ieșiți din ea, poporul Meu, ca să nu fiți părtași la păcatele ei și să nu primiți din urgiile ei. Căci păcatele ei au ajuns până la cer, și Dumnezeu Și-a adus aminte de nelegiuirile ei. Apocalipsa 18:4, 5.

Robia de șaptezeci de ani este perioada de încercare și curățire a celor o sută patruzeci și patru de mii. La 11 septembrie 2001 a sosit al treilea Vai al Islamului. Aceasta este recunoscută doar de cei care acceptă adevărurile fundamentale ale Adventismului. Primul Vai și al doilea Vai au fost ambele identificate corect drept Islam de către pionieri. Pe ambele diagrame ale pionierilor din 1843 și 1850, pe care Ellen White le-a aprobat și care sunt identificate drept o împlinire a capitolului al doilea din Habacuc, Islamul este identificat ca fiind trâmbițele a cincea și a șasea. Ultimele trei Trâmbițe sunt Trâmbițe de Vai.

Și am văzut și am auzit un înger zburând prin mijlocul cerului, zicând cu glas tare: Vai, vai, vai de locuitorii pământului, din pricina celorlalte sunete de trâmbiță ale celor trei îngeri, care încă urmează să trâmbițeze! Apocalipsa 8:13.

Dacă există trei Trâmbițe ale Vaiului, iar prima și a doua Trâmbiță a Vaiului sunt Islamul, este destul de simplu de recunoscut că și a treia Trâmbiță a Vaiului este, de asemenea, Islamul. Un element al simbolului Islamului ca Trâmbițe ale Vaiului este reținerea lor, urmată de dezlegarea lor. Sora White identifică cele patru vânturi din Apocalipsa, capitolul șapte, drept un «cal furios», care caută să «se dezlănțuie» și să «aducă moarte și distrugere» în urma sa.

Îngerii țin cele patru vânturi, reprezentate ca un cal mânios care caută să scape din frâu și să se năpustească peste fața întregului pământ, purtând distrugere și moarte în urma sa.

„Vom dormi chiar pe pragul lumii veșnice? Vom fi apatici, reci și morți? O, de-am avea în bisericile noastre Duhul și suflarea lui Dumnezeu insuflată în poporul Său, ca ei să stea în picioare și să trăiască. Trebuie să înțelegem că calea este îngustă, iar poarta strâmtă. Dar, pe măsură ce trecem prin poarta strâmtă, lărgimea ei este nelimitată.” Manuscript Releases, vol. 20, p. 217.

Cei patru îngeri care țin în loc cele patru vânturi stăvilesc «calul mânios» al profeției biblice, care aduce moarte și distrugere. În Apocalipsa, capitolul nouă, unde sunt identificate Trâmbițele Vaiului, întâia și a doua, este identificat un împărat. El este identificat în Apocalipsa «nouă-unsprezece».

Și aveau un împărat peste ei, care este îngerul adâncului fără fund, al cărui nume, în limba ebraică, este Abaddon, iar în limba greacă are numele Apolion. ca fiind peste ei. Apocalipsa 9:11.

Numele și, prin urmare, caracterul împăratului Islamului este Abaddon în ebraică și Apollyon în greacă. Atât în Vechiul, cât și în Noul Testament, reprezentate de ebraică și greacă, caracterul Islamului se regăsește în semnificația celor două nume. Pentru ambele nume, semnificația este „moarte și distrugere”. Sora White spune că „calul mânios”, pe care cei patru îngeri îl țin în frâu în timp ce cei o sută patruzeci și patru de mii sunt pecetluiți, caută să scape din frâu și să aducă „moarte și distrugere” pe drumul său.

Prima referință din Scripturi la Islam este Ismael, tatăl celor care susțin religia Islamului. În acea primă referință el este identificat ca un om sălbatic, iar termenul tradus prin "sălbatic" înseamnă "asinul sălbatic arab". Prima referință profetică la Islam este un simbol al familiei cabaline, iar pionierii au reprezentat Islamul primului și celui de-al doilea Vai printr-un cal pe cele două hărți sacre. Cele patru vânturi din Apocalipsa, capitolul șapte, sunt ținute în frâu, sau "zăgăzuite", până când Dumnezeu își pecetluiește poporul Său. Procesul pecetluirii celor o sută patruzeci și patru de mii este, de asemenea, procesul de încercare și de purificare.

Toate aceste ilustrații profetice sunt reprezentate de captivitatea lui Daniel timp de șaptezeci de ani, începând cu Ioiachim, simbolul împuternicirii primului mesaj, până la "decretul" care îi cheamă pe bărbați și pe femei să iasă din Babilon. Reținerea, urmată de dezlegarea Islamului, constituie o trăsătură profetică a Islamului ca simbol al profeției biblice.

Când sunt numite "cele patru vânturi", ele sunt ținute în frâu câtă vreme slujitorii lui Dumnezeu sunt pecetluiți. La începutul celui de-al doilea Vai, în profeția de timp de trei sute nouăzeci și unu de ani și cincisprezece zile care s-a împlinit la 11 august 1840, patru îngeri, reprezentând Islamul celui de-al doilea Vai, au fost "dezlegați". La încheierea profeției, ei au fost "reținuți".

Zicând către al șaselea înger, care avea trâmbița: Dezleagă pe cei patru îngeri care sunt legați în râul cel mare, Eufratul. Și au fost dezlegați cei patru îngeri, care erau pregătiți pentru un ceas și o zi și o lună și un an, ca să ucidă a treia parte din oameni. Apocalipsa 9:14, 15.

La 11 septembrie 2001, primul mesaj din istoria celor o sută patruzeci și patru de mii a fost împuternicit, când Islamul celui de-al treilea Vai a fost "dezlegat". Dar a fost imediat "reținut".

Sora White explică de ce s-a întâmplat aceasta, dar mai întâi ar trebui să ne amintim că scopul Islamului, în prima sa referință biblică, a fost să mânia neamurile, căci mâna lui Ismael avea să fie împotriva fiecărui om, iar mâna fiecărui om avea să fie împotriva Islamului.

Și îngerul Domnului i-a zis: Iată, ai zămislit și vei naște un fiu, și-i vei pune numele Ismael; căci Domnul ți-a auzit suferința. El va fi un om sălbatic; mâna lui va fi împotriva fiecărui om, și mâna fiecărui om împotriva lui; și va locui în fața tuturor fraților săi. Geneza 16:11, 12.

Scopul Islamului în profeția biblică este să unească toate națiunile împotriva Islamului, înainte ca Organizația Națiunilor Unite să-și verse mânia asupra păzitorilor Sabatului. La 11 septembrie 2001, toți cei care înțeleg 11 septembrie ca marcând începutul reluării succesiunii de evenimente milerite au devenit asemenea lui "Daniel" când a fost dus în Babilon pentru șaptezeci de ani. Jehoiakim marchează începutul aceluși proces de încercare, iar Islamul celui de-al treilea Vai a fost atunci dezlegat, dar îndată ținut în frâu, pentru ca Dumnezeu să-Și poată pecetlui poporul.

Această viziune a fost dată în 1847, când erau doar foarte puțini dintre frații adventiști care păzeau Sabatul, iar dintre aceștia doar puțini socoteau că păzirea lui era de o importanță suficientă încât să traseze o linie de demarcație între poporul lui Dumnezeu și necredincioși. Acum începe să se vadă împlinirea acelei viziuni. „Începutul aceluși timp de strâmtorare”, menționat aici, nu se referă la timpul când urgiile vor începe să fie revărsate, ci la o scurtă perioadă chiar înainte de a fi revărsate, câtă vreme Hristos Se află în sanctuar. În acel timp, în timp ce lucrarea mântuirii se încheie, vor veni necazuri peste pământ, iar neamurile se vor mânیا, totuși vor fi ținute în frâu, astfel încât să nu împiedice lucrarea celui de-al treilea înger. Atunci va veni „ploaia târzie”, sau învierea de la fața Domnului, pentru a da putere strigătului puternic al celui de-al treilea înger și pentru a-i pregăti pe sfinți să stea în picioare în perioada când cele șapte urgi de pe urmă vor fi revărsate. Scrieri timpurii, 85.

Cei șaptezeci de ani ai lui Daniel au început la 11 septembrie 2001, când Islamul a fost dezlegat și a mâniat neamurile, lovind brusc și pe neașteptate fiara care se ridică din pământ, menționată în Apocalipsa treisprezece. Ulterior, Islamul a fost reținut, pentru ca lucrarea celui de-al treilea înger să poată fi încheiată. Lucrarea celui de-al treilea înger este pecetluirea poporului lui Dumnezeu, iar când acea lucrare a început la 11 septembrie 2001, Ploaia Târzie a început să „stroească”. Capitolul întâi al cărții Daniel ilustrează procesul de încercare al celor o sută patruzeci și patru de mii, începând la 11 septembrie 2001 și continuând până când a doua „voce” din Apocalipsa optsprezece cheamă cealaltă turmă a lui Dumnezeu afară din Babilon. Prin urmare, Daniel reprezintă un popor care se află acum în robie spirituală, până la însăși încheierea procesului de încercare. Încheierea perioadei de încercare din capitolul întâi al cărții Daniel este identificată drept „sfârșitul zilelor”.

Iar la sfârșitul zilelor pe care împăratul le rânduse ca termen pentru a fi aduși, căpetenia eunucilor i-a adus înaintea lui Nebucadnețar. Și împăratul a convorbit cu ei; și dintre toți nu s-a aflat niciunul ca Daniel, Hanania, Mișael și Azaria; de aceea au stat înaintea împăratului. Și în toate chestiunile de înțelepciune și pricepere despre care îi întreba împăratul, i-a găsit de zece ori mai buni decât toți vrăjitorii și astrologii care erau în toată împărăția lui. Daniel 1:18-20.

Al treilea test, care reprezintă o piatră de încercare profetică pentru Daniel și cei trei vrednici, a fost atunci când au fost judecați de Nebucadnețar și au fost găsiți "de zece ori mai buni decât toți vrăjitorii și cititorii în stele care erau în toată împărăția lui". Al treilea test este reprezentat de judecată, iar judecata a avut loc la "sfârșitul zilelor". În cartea lui Daniel, "sfârșitul zilelor" este momentul în care Daniel stă în sorțul său.

'Mulți vor fi curățiți, albiți și încercați; dar cei răi vor face răul: și niciunul dintre cei răi nu va înțelege; dar cei înțelepți vor înțelege... Ferice de cel ce așteaptă și ajunge la o mie trei sute treizeci și cinci de zile. Iar tu (Daniel), mergi pe calea ta până la sfârșit; căci te vei odihni și vei sta în sorțul tău la sfârșitul zilelor.'

„A sosit vremea ca Daniel să stea în sorțul lui. A sosit vremea ca lumina care i-a fost dată să meargă în lume ca niciodată mai înainte. Dacă aceia pentru care Domnul a făcut atât de mult vor umbla în lumină, cunoașterea lor despre Hristos și despre profețiile referitoare la El va fi mult sporită pe măsură ce ei se apropie de încheierea istoriei acestui pământ.” Comentariul Biblic Adventist de Ziua a Șaptea, volumul 4, 1174.

Sora White identifică „sfârșitul zilelor” în asociere cu procesul de curățire din versetul zece al capitolului doisprezece al cărții Daniel. Ea utilizează adesea versetul zece împreună cu „sfârșitul zilelor” din versetul treisprezece.

'Mulți vor fi curățiți, albiți și încercați; dar cei răi vor face răul: și niciunul dintre cei răi nu va înțelege; dar cei înțelepți vor înțelege... Ferice de cel ce așteaptă și ajunge la o mie trei sute treizeci și cinci de zile. Iar tu (Daniel), mergi pe calea ta până la sfârșit; căci te vei odihni și vei sta în sorțul tău la sfârșitul zilelor.'

Daniel stă astăzi la sorțul său, și noi trebuie să-i dăm cuvântul ca să vorbească poporului. Mesajul nostru trebuie să înainteze ca o făclie care arde. „În vremea aceea se va ridica Mihail, voievodul cel mare, care stă pentru fiii poporului tău; și va fi un timp de strâmtorare cum n-a mai fost de când este un neam și până în vremea aceea; și în vremea aceea poporul tău va fi izbăvit, oricine va fi găsit scris în carte. Și mulți dintre cei ce dorm în țărâna pământului se vor trezi, unii pentru viață veșnică, iar alții pentru rușine și dispreț veșnic. Și cei înțelepți vor străluci ca strălucirea tăriei, iar cei ce întorc pe mulți la dreptate vor străluci ca stelele, în veci de veci.”

Aceste cuvinte prezintă lucrarea pe care trebuie să o împlinim în aceste din urmă zile. Nu suntem nici pe jumătate treji. Nu avem puterea care este esențială pentru împlinirea lucrării ce trebuie făcută. Trebuie să venim la viață, să intrăm în unitate. Acum, chiar acum, trebuie să stăm în acea poziție în care pocăința și iertarea vor fi trăsăturile marcante ale lucrării noastre. Nu trebuie să existe certuri. Este prea târziu să ne angajăm în lucrarea lui Satana de a orbi ochii. Este prea târziu să luăm aminte la duhurile amăgitoare și la învățăturile demonilor.

Mi s-a poruncit să spun că, atunci când Duhul Sfânt dă limbă și rostire, vom vedea o lucrare înfăptuită asemenea celei din ziua Cincizecimii. Reprezentanții lui Hristos vor lucra cu înțelepciune. Nu se va găsi unul aici și altul acolo căutând să surpe și să nimicească.

„Înainte ca hotărârea să iasă, înainte ca ziua să treacă ca pleava, înainte ca mânia aprinsă a Domnului să vină peste voi, înainte ca ziua mâniei Domnului să vină peste voi, căutați-L pe Domnul, toți cei smeriți ai pământului, care ați împlinit judecata Lui; căutați dreptatea, căutați smerenia: poate că veți fi ascunși în ziua mâniei Domnului.” Australian Union Conference Record, 11 martie 1907.

Pecetluirea celor o sută patruzeci și patru de mii, care este reprezentată de cei șaptezeci de ani ai robiei lui Daniel în Babilon, este prezentată în Daniel, capitolul doisprezece, versetul zece. Versetul poartă semnătura „adevărului”, căci identifică cei trei pași care sunt caracteristicile cuvântului ebraic „adevăr”. Mulți vor fi curățiți, albiți și apoi încercați. Daniel și cei trei bărbați vrednici au fost curățiți prin frica de Dumnezeu în capitolul întâi, căci au hotărât să nu mănânce hrana babiloniană. Ei au arătat apoi un chip care s-a făcut mai frumos și mai gras decât al celor ce mâncau hrana babiloniană. Chipul lor era neprihănirea lui Hristos, adică hainele albe. Apoi au fost încercați când au intrat în judecata lui Nebucadnețar, la sfârșitul zilelor.

La "sfârșitul zilelor", când Daniel va sta "în sorțul lui", "cunoașterea lui Hristos și a profețiilor privitoare la El va fi mult sporită" în rândul poporului lui Dumnezeu. Nebucadnețar a remarcat că, în "toate chestiunile de înțelepciune și pricepere", Daniel și cei trei vrednici au fost "găsiți" a fi "de zece ori mai buni decât toți vrăjitorii și astrologii care erau în toată împărăția lui."

Capitolul întâi din Daniel ilustrează experiența celor o sută patruzeci și patru de mii, care trec printr-un proces de testare în trei etape. Comentând asupra acestui proces, sora White spune: "Aceste cuvinte prezintă lucrarea pe care trebuie să o facem în aceste zile de pe urmă. Nu suntem nici pe jumătate treji. Nu avem puterea care este esențială pentru împlinirea lucrării ce trebuie făcută. Trebuie să prindem viața, să intrăm în unire. Acum, chiar acum, trebuie să stăm în acea poziție în care pocăința și iertarea să fie trăsăturile marcante ale lucrării noastre. Nu trebuie să fie nicio ceartă."

Procesul de testare care duce la „sfârșitul zilelor” are ca rezultat învierea celor doi martori din Apocalipsa, capitolul unsprezece. Lucrarea pe care trebuie să o facem acum este să acceptăm mesajul din 11 septembrie 2001 și să ne trezim, aceasta fiind simbolizată de oasele moarte și uscate. „Trebuie să prindem viață, să intrăm în unitate.” Când facem aceasta, trăsăturile izbitoare ale lucrării noastre vor fi „pocăința și iertarea”. Nota distinctivă a lucrării noastre este reprezentată de Daniel în capitolul nouă, când el rostește rugăciunea din Leviticul 26, cerând iertarea păcatelor sale și ale părinților săi, recunoscând totodată că umblase potrivit lui Dumnezeu încă de la dezamăgirea care a marcat începutul timpului de zăbovire la 18 iulie 2020. El trebuie, de asemenea, să recunoască faptul că Dumnezeu umblase potrivit lui în aceeași perioadă. Daniel îi reprezintă pe cei care au trecut printr-o captivitate de „șaptezeci de ani”, începând cu 18 iulie 2020.

Perioada de șaptezeci de ani este un simbol al „de șapte ori” din Leviticul douăzeci și șase. Cartea Cronicilor ne informează că cei șaptezeci de ani au fost perioada în care țara avea să se „bucure” de Sabatele de care nu i se îngăduise să se bucure din pricina răzvrătirii Israelului antic împotriva legământului din Leviticul douăzeci și cinci.

Ca să se împlinescă cuvântul Domnului rostit prin gura lui Ieremia, până când țara s-a bucurat de sabatele ei: căci tot timpul cât a fost pustiiță a ținut sabat, ca să se împlinescă șaptezeci de ani. 2 Cronici 36:21.

Ca simbol al unui „pustiu” profetic, durata de „trei zile și jumătate” în care, după 18 iulie 2020, cei doi martori din Apocalipsa 11 au zăcut morți pe stradă este un simbol al „celor șaptezeci de ani” și, de asemenea, un simbol al „celor șapte vremi”. „La sfârșitul zilelor” este un simbol al sfârșitului zilelor profetice care au fost pecetluite în cartea lui Daniel.

În 1798, cartea lui Daniel a fost desigilată, iar Daniel a stat în partea lui, pregătit să-și împlinescă menirea.

Când Dumnezeu îi dă unui om o lucrare deosebită de îndeplinit, el trebuie să stea în sorțul și în locul său, precum Daniel, gata să răspundă chemării lui Dumnezeu, gata să împlinescă scopul Său. Manuscript Releases, volumul 6, 108.

La 22 octombrie 1844, în împlinirea celor din Daniel, capitolul opt, versetul paisprezece, cartea lui Daniel a stat din nou în sorțul ei. 1798 și 1844 sunt încheierea primei și a celei de-a doua mâinii și, prin urmare, marchează sfârșitul „celor șapte vremi”. „Sfârșitul zilelor” din cartea lui Daniel este un simbol al încheierii unei robii care este reprezentată de „șapte vremi”. În capitolul patru din Daniel, Nebucadnețar a trăit ca o fiară în timp ce „șapte vremi” au trecut peste el. La „sfârșitul zilelor”, i s-au redat împărăția și rațiunea.

Iar la sfârșitul zilelor, eu, Nebucadnețar, mi-am ridicat ochii către cer, și înțelegerea mi s-a întors; și L-am binecuvântat pe Cel Preaînalt și L-am lăudat și L-am cinstit pe Cel ce trăiește în veci, a Cărui stăpânire este o stăpânire veșnică, iar împărăția Lui din neam în neam; și toți locuitorii pământului sunt socotiți ca un nimic, și El face după voia Sa în oștirea cerului și între locuitorii pământului, și nimeni nu poate opri mâna Lui, nici să-I zică: Ce faci Tu? În același timp rațiunea mea s-a întors la mine; și, spre slava împărăției mele, cinstea mea și strălucirea mea s-au întors la mine; și sfetnicii mei și mai-marii mei m-au căutat; și am fost așezat în împărăția mea și o mai mare măreție mi s-a adăugat. Daniel 4:34-36.

Sfârșitul timpului de pecetluire al celor o sută patruzeci și patru de mii este înfățișat drept „sfârșitul zilelor” și, prin urmare, reprezintă încheierea simbolică a „celor șaptezeci de ani” și, de asemenea, a „celor șapte vremuri”. La acea vreme, „pocăința și iertarea” vor fi trăsăturile care reprezintă lucrarea celor care fuseseră mai înainte morți pe strada care străbate valea oaselor moarte și uscate.

Trăsătura vizibilă a lucrării pocăinței celor o sută patruzeci și patru de mii este reprezentată în capitolul nouă din Ezechiel ca „suspînând și plângând”. Când poporul lui Dumnezeu își mărturisește și își părăsește păcatele personale, când recunoaște că a repetat aceleași păcate ale părinților săi, când își leapădă mândria de opinie și admite că a umblat potrivit lui Dumnezeu, și, de asemenea, că El a umblat potrivit lor de când a sosit timpul de întârziere, la 18 iulie 2020, se va constata atunci că au „de zece ori” mai multă putere profetică decât toți ceilalți preținși înțelepți din împărăție.

Procesul de pecetluire a început cu dezlegarea și apoi reținerea Islamului. Acest proces se încheie așa cum a început, când Islamul este din nou dezlegat. Islamul este dezlegat la sfârșitul zilelor perioadei de pecetluire, care, pentru Daniel, a fost decretul lui Cyrus care îi chema pe oameni să iasă din Babilon. Acolo, la sfârșitul zilelor de curățire, la judecata "decretului" legii duminicale din Statele Unite, se va constata că cei credincioși dețin o putere profetică "de zece ori mai mare".

Plasați venirea Domnului prea departe. Am văzut ploaia târzie venind [la fel de pe neașteptate precum] strigarea de la miezul nopții și cu o putere de zece ori mai mare. Spalding și Magan, 5.

Vom începe examinarea capitoulului al doilea din Daniel în articolul următor.

Acesta a fost strigătul de la miezul nopții, care avea să dea putere soliei celui de-al doilea înger. Îngeri au fost trimiși din cer pentru a-i trezi pe sfinții descurajați și a-i pregăti pentru marea lucrare dinaintea lor. Cei mai talentați oameni nu au fost primii care au primit această solie. Îngeri au fost trimiși la cei smeriți și devotați și i-au constrâns să înalțe strigătul: „Iată, Mirele vine; ieșiți-I în întâmpinare!” Cei cărora le fusese încredințat strigătul s-au grăbit și, prin puterea Duhului Sfânt, au făcut să răsunе solia și i-au trezit pe frații lor descurajați. Această lucrare nu se întemeia pe înțelepciunea și erudiția oamenilor, ci pe puterea lui Dumnezeu, iar sfinții Săi care au auzit strigătul nu i-au putut rezista. Cei mai spirituali au primit întâi această solie, iar cei care mai înainte conduseseră în lucrare au fost ultimii care au primit-o și au ajutat la amplificarea strigătului: „Iată, Mirele vine; ieșiți-I în întâmpinare!” Scrieri timpurii, 238.